James Rhodes homenatja a Peralada els músics que li van salvar la vida

El pianista i escriptor britànic es va guanyar el públic després de tocar una àmplia recopilació de música clàssica a l'auditori

James Rhodes, tocant el piano el divendres en l´auditori del castell de Peralada

Sota la dessuadora del paio d'aspecte deixat que hi ha a l'escenari del festival de Peralada s'hi amaga una samarreta amb quatre lletres. Com Clark Kent, que sota l'uniforme d'home gris i avorrit hi porta el vestit de Superman, el pianista James Rhodes oculta rere la disfressa informal -cabells esbullats, texans i vambes- el nom del seu superheroi particular, Bach, un compositor que li va canviar la vida i el va ajudar a sortir del pou on l'havia posat una trajectòria personal d'abusos sexuals, addiccions, autolesions i trastorns psiquiàtrics.

El britànic, que es va agafar al piano com a un salvavides, ha recollit la seva dura biografia en un llibre i diversos documentals per a la televisió del seu país que l'han fet popular i, de passada, li han permès apropar el seu amor per la música clàssica al gran públic, que divendres va omplir l'auditori del castell de Peralada. Entre bromes, Rhodes els va introduir les tres obres incloses al programa però, tot i que fa unes setmanes que viu a Madrid, ho va fer en anglès excusant-se perquè encara està aprenent espanyol «des-pa-ci-to».

Acompanyat a l'escenari per dues pantalles que ajudaven a observar amb detall el moviment de les mans d'un pianista hàbil i sobretot, mediàtic, a qui molts anomenen el rockstar de la clàssica, James Rhodes va començar amb la Partita número 1 en si be moll major del seu ídol.

«Tota la música que coneixem neix amb Bach», va explicar el músic, que va detallar que havia escollit la peça, que el compositor regalava als nens acabats de néixer al seu entorn, perquè és una melodia que «refresca l'ànima dels amants de la música».

I de Bach va passar a Chopin, un «revolucionari del piano», a qui sempre inclou als seus recitals, va assegurar abans de la Balada número 4 en fa menor Op. 52 del polonès.

Pel final va escollir la peça que el va reconciliar amb el món i el va lligar per sempre a la música quan la va descobrir durant la infància, gràcies a una cinta de casset: la Xacona en re menor de Bach, una peça escrita per acomiadar-se de la seva esposa, que va morir quan ell era lluny de casa i a qui van enterrar abans que hi arribés.

«Condensa en 15 minuts tot el que vols dir a algú que saps que marxarà, la ràbia, la tristor, l'esperança i l'alegria... s'atura i torna a arrencar, com quan visites algú a l'hospital i et resisteixes a acomiadar-te del tot perquè saps que no el tornaràs a veure», va subratllar davant del mut públic de l´auditori de Peralada, que va generar una atmosfera intimista que Rhodes va lloar.

«Quin públic tan meravellós i silenciós... res a veure amb el del Teatro Real de Madrid, massa sorollós», va ironitzar, arrencant aplaudiments a l'auditori, que li va reclamar fins a quatre bisos, entre ells, el Mio bambino caro de Puccini.

Dempeus i amb una forta ovació van acomiadar un home que ha fet de la música la seva millor teràpia i que veu en l'univers que contenen les 88 tecles del piano la criptonita que debilita els dimonis interiors més forts.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2017/08/13/james-rhodes-homenatja-peralada-musics/861851.html?utm_source=rss